

Arrest

nr. 279 940 van 10 november 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 mei 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 november 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 25 mei 2022 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.11.2021 werd ingediend door

Naam: K. (..)

Voornaam: S. E. (..)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: 30(...)1987

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te: (..)

Alias: M. S. E. (..) (°xxx1987), onderdaan van Suriname

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot, A. A. O. (..)(RR: xxx), in in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Er dient, naast de voorwaarden conform art. 40ter, ook aan nog andere voorwaarden voldaan te worden: enerzijds mag er op betrokkenes naam geen inreisverbod gelden, anderzijds mag er geen sprake zijn van een afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten opzichte van de aanvrager in die zin dat het een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkene het voorwerp uit te maken van een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor een periode van drie jaar, genomen door de Belgische autoriteiten op 14.02.2018, hetwelke haar diezelfde dag werd betekend. Betrokkene staat ten gevolge daarvan geseind als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied (Art. 24 S.I.S. II). De beslissing werd niet in rechte aangevochten, en is dus definitief. Betrokkene heeft het inreisverbod voor een termijn van 3 jaar geenszins gerespecteerd. Betrokkene werd op 06.03.2018 gerepatrieerd naar haar thuisland. Uit het dossier blijkt evenwel dat zij sinds 2019, amper een jaar later dus, de Schengenzone terug is ingereisd via Nederland onder haar huidige naam.

Er kan dus niet blijken dat betrokkene het inreisverbod heeft gerespecteerd, noch kan blijken dat zij de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980. Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan voormeld inreisverbod en dient zij de Schengenzone te verlaten, minstens tot op het moment dat de opheffing van het inreisverbod zou worden bekomen of dat de termijn van het inreisverbod werd gerespecteerd en betrokkene legaal kan terugkeren.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in Kalmthout is gehuwd is met de referentiepersoon op 28.08.2021. Het gegeven dat betrokkene een huwelijk is aangegaan met de Belgische referentiepersoon geeft haar niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en de referentiepersoon bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan het gezinslid een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. In casu blijkt niet dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze aan betrokkene de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Er is in het dossier geen enkele reden terug te vinden waarom betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van de referentiepersoon; betrokkene en de Belgische referentiepersoon zijn allebei volwassen personen, niets wijst er op dat één van hen beiden niet over de nodige (mentale en fysieke) capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop of opheffing van betrokkenes inreisverbod. In het dossier zijn er geen elementen waaruit blijkt dat de referentiepersoon bijzondere zorg behoeft door betrokkene, omgekeerd blijkt dit evenmin het geval te zijn. Er lijkt geen sprake te zijn van enige afhankelijkheidsrelatie tussen beiden. De referentiepersoon is Belg en verblijft volgens het Rijksregister sinds mei 2010 in België. Hij blijkt tot op heden tewerkgesteld te zijn bij DC BV. In elk geval, het vrij verkeer van referentiepersoon hoeft in geen geval in het gedrang te komen. De verplichting heeft enkel tot gevolg dat betrokkene - al dan niet tijdelijk - het Schengengrondgebied dient te verlaten. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon dit zouden willen, kan betrokkene hem alsnog op een latere datum, na de opheffing van het inreisverbod komen vergezellen. In tussentijd staat het betrokkenen vrij intensieve contacten te onderhouden middels moderne communicatiemiddelen en/of periodieke bezoeken. De

referentiepersoon kan België en de Schengenzone immers vrij in- en uitreizen. Uit niets blijkt ook dat referentiepersoon niet vrijwillig zou kunnen volgen en dat het gezinsleven enkel in België zou kunnen worden beleefd

Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor haar geldende inreisverbod te verzoeken, de Belgische referentiepersoon ertoe zou dwingen haar te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient niet enkel voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). Betrokkene beschikt niet over dit recht, gezien hij op het moment van de aanvraag gezinshereniging nog steeds het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod hetwelke noch opgegeven noch geschorst is door de Belgische autoriteiten en hij zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf. Betrokkene dient gevolg te geven aan het van kracht zijnde inreisverbod.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Eerste Middel

Dat het eerste middel tot nietigverklaring is afgeleid uit de schending van artikel 40ter, en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit de schending van het motiveringsbeginsel ; Schending van artikel 8 EVRM. Schending van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel;

Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn; Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid volgende motivering verleent (stuk 1):

"(..)"

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag van verzoekster dan ook weigert nu verzoekster het voorwerp zou uitmaken van een geldig inreisverbod;

Dat aan verzoekster een inreisverbod werd betekend op 14 februari 2018; Dat verzoekster reeds op 6 maart 2018 het Belgisch grondgebied, evenals de Schengenzone verliet, in zoverre dat het inreisverbod derhalve liep tot 6 maart 2021;

Dat derhalve het inreisverbod op datum van de aanvraag tot gezinshereniging in toepassing van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet, met name op 29 november 2021 reeds was verstreken;

Dat verder uit het arrest KA tegen België, niet alleen de verplichting volgt om het bestaan van een afhankelijkheidsverhouding te onderzoeken tussen het familielid en de Belgische referentiepersoon, doch er tevens een belangenafweging dient te worden gemaakt van het rechts op het gezinsleven van het familielid, in het licht van artikel 7 Handvest van de Grondrechten, hetgeen men in casu heeft nagelaten;

Dat er immers tot het gezin van verzoekster en de referentiepersoon drie kinderen behoren, welk respectievelijk de leeftijd van 16 jaar, 8 jaar en 6 jaar hebben; Dat de oudste kind van verzoekster betreft, terwijl de twee jongste kinderen stiefkinderen zijn;

Dat ook de kinderen van de referentiepersoon, welke in België zijn geboren, verzoekster als hun moeder aanschouwen, temeer nu deze steeds bij hun verblijven, en ook het kind van verzoekster, de Heer A. (..) als diens vader aanziet;

Dat de weigering van het verblijfsrecht aan verzoekster er dan ook toe zou leiden dat ook de echtgenoot van verzoekster, evenals de kinderen tevens het Belgisch grondgebied zouden dienen te verlaten; Dat evenwel conform het voormelde arrest KA het niet de bedoeling mag zijn dat de Belg feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied te verlaten; (RvS 9 augustus 2016, nr. 235.596; RvS 3 april 2020, nr. 247.370; in gelijkaardige zin over 9bis-aanvragen na inreisverbod, zie RvS 5 februari 2021, nr. 249.734; 5 februari 2021, nr. 249.735);

Dat conform vaststaande rechtspraak van het Hof er in de kern op neer komt dat relevant is wie het gezag over het kind heeft en bij wie de wettelijke, financiële of affectieve last van het kind berust;

Dat het feit dat er een tweede ouder is die wel Belg is, een relevant gegeven is, maar neemt de verplichting niet weg om afzonderlijk te beoordelen of de relatie met de derdelander ouder dusdanig van aard is dat zijn vertrek alsnog het vertrek van het minderjarige kind teweeg zal brengen; Daarbij moeten alle relevante omstandigheden van het geval in acht worden genomen, waaronder de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de affectieve relatie met de beide ouders, het risico dat vertrek teweeg brengt voor het evenwicht van het kind, het belang van de eerbiediging van het gezinsleven dat is neergelegd in artikel 7 Handvest en de verplichting om het belang van het kind mee te wegen dat is neergelegd in artikel 24 Handvest; De omstandigheid dat de derdelander ouder samenwoont met het minderjarige kind is eveneens een relevante factor die in de beoordeling van de situatie in aanmerking moet worden genomen;

Dat de argumentatie van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid, dat verzoekster en haar echtgenote en kinderen, hun relatie ook elders zouden kunnen verder zetten, hetzij een lange afstandsrelatie met behulp van de moderne communicatiemiddelen zouden kunnen opstarten, dan ook werkelijk alle verbeelding tart;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook geenszins rekening houdt, met de lange duurtijd van de relatie tussen verzoekster en haar echtgenoot, diens langdurig verblijf in België en het feit dat er drie kinderen tot het gezin behoren;

Dat heropstart van het huwelijk/gezinsleven in het buitenland dan ook geenszins aan de orde is;

Dat redenering van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook werkelijk een brug te ver en uitermate inhumain is....

Dat het dan ook een vaststaand feit is dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissing dan ook niet of althans onvoldoende met redenen is omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;"

In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Tweede middel

Dat het Tweede Middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 EVRM;

Dat afwijzing onvermijdelijk een schending betekent van artikel 8 EVRM dat het recht op gezin- en privé-leven waarborgt;

Dat art. 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;

Dat art.8 E.V.R.M. direct toepasbaar is in het Belgische interne recht;

Dat het zowel het feitelijke als het juridische gezin beschermt;

Dat art. 8 EVRM wel degelijk een verblijfsrecht impliceert (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol. 138, 14);

Dat verzoeker in het huwelijk trad met de Heer A. (..), welke over de Belgische nationaliteit beschikt, te Kalmthout op 28 augustus 2021, terwijl men reeds een relatie onderhield van 6 jaar;

Dat er tot het gezin van verzoekster en haar echtgenoot drie kinderen behoren, welke allen permanent op hun adres verblijven;

Dat terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst dan ook een ernstige schending van artikel 8 EVRM zou inhouden;"

In een derde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Derde middel

Dat het Derde Middel is afgeleid uit de schending van het evenredigheidsbeginsel;

Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat één en ander uiteraard een ernstige schending inhoudt, zowel op artikel 8 EVRM, als op art. 7,1, art. 9 en art. 16.1 van het Kinderrechtenverdrag;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid hieraan evenwel voorbijgaat;

Dat het EVRM, en in casu meerbepaald artikel 8 EVRM precies werd ondertekend om alle mensen het recht te verlenen hun partner te kiezen en een gezin uit te bouwen;

Dat verzoekster zich dan ook wel degelijk kan beroepen op artikel 8 EVRM, welke onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt;

Dat artikel 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;

Dat artikel 8 E.V.R.M. direct toepasbaar is in het Belgische interne recht en zowel het feitelijke als het juridische gezin beschermt;

Dat artikel 8 EVRM wel degelijk een verblijfsrecht impliceert (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol. 138, 14);

Dat het voor verzoekster dan ook niet mogelijk is om in haar land van herkomst een waardig en effectief gezinsleven te leiden, terwijl verzoekster zoals gesteld in België wel degelijk een hecht gezinsleven kan leiden;

Dat afwijzing niet alleen een schending van artikel 8 EVRM betekent doch ook in hoofde van het kind van verzoekster een schending van:

artikel 7,1 van het Verdrag van 20.11.1989 inzake de rechten van het kind:

“Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd...”

artikel 9 van het Verdrag van 20.11.1989 inzake de rechten van het kind:

“De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders tegen hun wil...”

- artikel 16.1 van het Verdrag van 20.11.1989 inzake de rechten van het kind:

“Geen enkel kind mag worden onderworpen aan willekeurige of onrechtmatige inmenging in zijn of haar privé-leven, in zijn of haar gezinsleven...”

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissing niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van de bestreden beslissing verantwoorden;”

2.2. Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen besproken.

2.3. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan zij is genomen. Er wordt immers uiteengezet dat de aanvraag van verzoekende partij op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie niet wordt ingewilligd omdat zij is onderworpen aan een geldend inreisverbod en,

gelet op dit inreisverbod, de binnenkomst in het Rijk haar niet is toegestaan. Verwerende partij heeft verder aangegeven dat zij onderzocht of er een dusdanige afhankelijkheidsband bestaat tussen verzoekende partij en haar Belgische echtgenoot, in functie van wie zij een recht op verblijf liet gelden, die haar er, gezien de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 20 van het VWEU, toch toe zou nopen de verblijfsaanvraag in te willigen. Verwerende partij heeft uitvoerig uiteengezet waarom zij geen dergelijke afhankelijkheidsband weerhield.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, kan niet worden vastgesteld.

2.4. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.7. Verzoekende partij betwist vooreerst dat zij nog onder een geldend inreisverbod valt. Zij wijst erop dat zij reeds op 6 maart 2018 het Belgische grondgebied verliet, evenals de Schengenzone, zodat het inreisverbod afliep op 6 maart 2021.

2.8. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld: *“Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkene het voorwerp uit te maken van een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor een periode van drie jaar, genomen door de Belgische autoriteiten op 14.02.2018, hetwelke haar diezelfde dag werd betekend. Betrokkene staat ten gevolge daarvan geseind als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied (Art. 24 S.I.S. II). De beslissing werd niet in rechte aangevochten, en is dus definitief. Betrokkene heeft het inreisverbod voor een termijn van 3 jaar geenszins gerespecteerd. Betrokkene werd op 06.03.2018 gerepatrieerd naar haar thuisland. Uit het dossier blijkt evenwel dat zij sinds 2019, amper een jaar later dus, de Schengenzone terug is ingereisd via Nederland onder haar huidige naam.”*

Het is niet betwist dat de verzoekende partij op 14 februari 2018 een inreisverbod voor de duur van drie jaar werd gegeven.

De Raad wijst op het arrest C-225/16 (Ouhrami) van 26 juli 2017 van het Europees Hof van Justitie waarin het Hof als volgt overwogen heeft:

“42 De vraag wat uiteindelijk het tijdstip is waarop een inreisverbod begint rechtsgevolgen teweeg te brengen, en op basis waarvan de duur van dat verbod moet worden berekend, dient te worden beantwoord gelet op de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115.

43 Artikel 3, punt 6, van richtlijn 2008/115 omschrijft „inreisverbod” als „een administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, samen met een terugkeerbesluit”. Laatstbedoeld besluit is in artikel 3, punt 4, van deze richtlijn gedefinieerd als „de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld”.

44 Ingevolge artikel 11, lid 1, van richtlijn 2008/115 gaat het terugkeerbesluit gepaard met een inreisverbod indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan. In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

45 Uit de bewoordingen van deze bepalingen alsmede uit het gebruik van de uitdrukking „inreisverbod” vloeit voort dat een dergelijk verbod wordt geacht een terugkeerbesluit aan te vullen door het de betrokkene te verbieden gedurende een bepaalde tijd na zijn „terugkeer”, zoals deze term is gedefinieerd in artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, en dus na zijn vertrek van het grondgebied van de lidstaten, dat grondgebied opnieuw te betreden en er vervolgens te verblijven. Voor het ingaan van een dergelijk verbod is dus verondersteld dat de betrokkene dat grondgebied eerst heeft verlaten.

(..)

51 Een eventueel inreisverbod vormt aldus een middel om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten.

52 Aan deze doelstelling van artikel 11 van richtlijn 2008/115 en aan het algemene doel dat met deze richtlijn wordt nagestreefd, zoals in herinnering gebracht in punt 40 van dit arrest, zou afbreuk worden gedaan indien de weigering van een dergelijke derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat het geval zou zijn indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken.”

Zoals duidelijk blijkt uit het arrest *Ouhrami* gaat de duurtijd van het inreisverbod pas in na het vertrek van het grondgebied van de lidstaten. Uit punt 45 van voormeld arrest volgt eveneens dat een vreemdeling tegen wie een inreisverbod is uitgevaardigd, het grondgebied van de Europese Unie, nadat hij dit heeft verlaten, niet opnieuw mag betreden en er niet mag verblijven gedurende de duur van het inreisverbod. Verder volgt uit punt 52 dat aan het doel van het inreisverbod afbreuk zou worden gedaan als een vreemdeling zich geheel of ten dele kan onttrekken aan de rechtsgevolgen van het inreisverbod. Dit is niet alleen het geval als de duur van het inreisverbod zou ingaan of verstrijken terwijl de vreemdeling niet voldoet aan zijn terugkeerverplichting maar ook wanneer de duur van het inreisverbod volledig zou verstrijken wanneer een vreemdeling toch het grondgebied van de Europese Unie verlaat maar daarnaar terugkeert binnen de duur van het inreisverbod. Ook in dat geval kan de vreemdeling zich immers ten dele onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod. Opdat de duur van het inreisverbod als volledig verstreken kan worden beschouwd is bijgevolg vereist dat de vreemdeling gedurende de volledige duur van het inreisverbod buiten de Europese Unie heeft verbleven. Bijgevolg is de duur van het inreisverbod geenszins volledig verstreken indien de vreemdeling na zijn vertrek uit de Europese Unie zich binnen de duur van dat inreisverbod opnieuw op het grondgebied van de Europese Unie begeeft.

De Raad wijst er voorts op dat conform artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet – dat een omzetting vormt van artikel 11, tweede lid van de Terugkeerrichtlijn, de verwerende partij de duurtijd van het inreisverbod moet bepalen rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval. De Terugkeerrichtlijn voorziet niet in de mogelijkheid tot verlenging van de duurtijd. Bijgevolg begint de duurtijd van het inreisverbod niet opnieuw te lopen wanneer een vreemdeling in strijd met het geldend inreisverbod de Europese Unie toch opnieuw betreedt. Het inreisverbod moet evenwel wel als geschorst worden beschouwd als de vreemdeling in strijd hiermee zich opnieuw bevindt in de Europese Unie. Bijgevolg wordt de looptijd van de termijn tijdelijk onderbroken en loopt deze weer verder zodra de vreemdeling opnieuw het grondgebied van de Europese Unie heeft verlaten.

Toegepast op onderhavig geval is de duur van het inreisverbod beginnen lopen vanaf 6 maart 2018, datum waarop de verzoekende partij gerepatrieerd werd naar Suriname. Bij een ononderbroken verblijf van verzoekende partij buiten het grondgebied van de Europese Unie zou het inreisverbod in maart 2021 eindigen. Verzoekende partij is evenwel in 2019 terug de Europese Unie ingereisd via Nederland. Vanaf dat moment is het inreisverbod geschorst, tot haar uitreis uit de Europese Unie. Er blijkt niet en verzoekende partij voert dit ook niet aan dat zij na haar inreis in 2019 het grondgebied van de Europese Unie nog heeft verlaten. Bijgevolg valt zij nog steeds onder een geldend inreisverbod en kan zij niet gevolgd worden in haar betoog dat de duur van het inreisverbod in maart 2021 verstreken is en zij dus op het moment van haar aanvraag op 29 november 2021 niet meer onder de gelding van een inreisverbod viel.

2.9. De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partij, ondanks het feit dat zij onderworpen is aan een inreisverbod en haar dus de toegang tot en het verblijf op het grondgebied werd ontzegd, een aanvraag heeft ingediend om, in functie van haar Belgische echtgenoot, tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten. Verwerende partij heeft, met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie, geoordeeld dat voormeld inreisverbod in casu een belemmering vormt om verzoeksters verblijfsaanvraag in te

willigen. Er moet hierbij worden geduid dat het Hof van Justitie (cf. HvJ 8 mei 2018, nr. C-82/16, K.A.) reeds expliciet aangaf dat “*Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, met name de artikelen 5 en 11 ervan, [...] aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot dat grondgebied is verboden.*” Het Hof heeft evenwel ook gesteld dat artikel 20 van het VWEU “*zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een dergelijke aanvraag niet in aanmerking wordt genomen op die enkele grond, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt onzegd.*” Artikel 20 van het VWEU vormt derhalve geen hinderpaal om te weigeren om verzoeksters verblijfsaanvraag in te willigen op voorwaarde dat verwerende partij eerst vaststelde dat deze weigeringsbeslissing niet tot gevolg heeft dat haar Belgische echtgenoot, in functie van wie zij een verblijfsaanvraag indiende, in feite wordt verplicht om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

2.10. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij met het voorgaande rekening heeft gehouden. Zo heeft de verwerende partij gemotiveerd: “*Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan het gezinslid een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. In casu blijkt niet dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze aan betrokkene de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Er is in het dossier geen enkele reden terug te vinden waarom betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van de referentiepersoon; betrokkene en de Belgische referentiepersoon zijn allebei volwassen personen, niets wijst er op dat één van hen beiden niet over de nodige (mentale en fysieke)capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop of opheffing van betrokkenes inreisverbod. In het dossier zijn er geen elementen waaruit blijkt dat de referentiepersoon bijzondere zorg behoeft door betrokkene, omgekeerd blijkt dit evenmin het geval te zijn. Er lijkt geen sprake te zijn van enige afhankelijkheidsrelatie tussen beiden. De referentiepersoon is Belg en verblijft volgens het Rijksregister sinds mei 2010 in België. Hij blijkt tot op heden tewerkgesteld te zijn bij DC BV. In elk geval, het vrij verkeer van referentiepersoon hoeft in geen geval in het gedrang te komen. De verplichting heeft enkel tot gevolg dat betrokkene - al dan niet tijdelijk - het Schengengebied dient te verlaten. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon dit zouden willen, kan betrokkene hem alsnog op een latere datum, na de opheffing van het inreisverbod komen vergezellen. In tussentijd staat het betrokkenen vrij intensieve contacten te onderhouden middels moderne communicatiemiddelen en/of periodieke bezoeken. De referentiepersoon kan België en de Schengenzone immers vrij in- en uitreizen. Uit niets blijkt ook dat referentiepersoon niet vrijwillig zou kunnen volgen en dat het gezinsleven enkel in België zou kunnen worden beleefd. Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor haar geldende inreisverbod te verzoeken, de Belgische referentiepersoon ertoe zou dwingen haar te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.*” (eigen onderlijning)

2.11. Voorgaande is conform de rechtspraak van het Hof van Justitie. In voormeld arrest K.A. e.a. oordeelde het Hof van Justitie als volgt:

“65 (...), moet om te beginnen worden onderstreept dat volwassenen (...) in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Het is dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar dat wordt erkend dat er tussen twee volwassenen die behoren tot een en dezelfde familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU doet ontstaan, namelijk in gevallen waarin de betrokkene, gelet op alle relevante

omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.”

Verder oordeelde het Hof van Justitie in de zaak Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real t. RH, C-836/18 van 27 februari 2020 als volgt:

“57 In de tweede plaats blijkt uit de rechtspraak van het Hof eveneens dat het enkele feit dat het voor een onderdaan van een lidstaat misschien wenselijk is – om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren – dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie kunnen verblijven, op zich niet volstaat om aan te nemen dat de burger van de Unie gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet werd toegekend [arrest van 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 74 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

58 Bijgevolg kan het bestaan van een gezinsband tussen de Unieburger en zijn familielid die derdelander is, of dit nu een biologische dan wel een juridische band is, niet volstaan als rechtvaardiging om aan dat familielid op grond van artikel 20 VWEU een afgeleid recht van verblijf toe te kennen op het grondgebied van de lidstaat waarvan de Unieburger onderdaan is [zie in die zin arrest van 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 75].”

En:

“63 Gelet op een en ander dient op de eerste vraag te worden geantwoord dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat van een afhankelijkheidsverhouding die grond oplevert voor de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht op basis van dit artikel, niet reeds sprake is op de enkele grond dat de onderdaan van een lidstaat, die meerderjarig is en nooit gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, en zijn echtgenoot, die meerderjarig en derdelander is, gehouden zijn om samen te leven krachtens de verplichtingen die uit het huwelijk voortvloeien overeenkomstig het recht van de lidstaat waarvan de Unieburger onderdaan is.”

2.12. Verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij evenwel voorbij is gegaan aan het feit dat er tot hun gezin drie kinderen behoren, resp. zestien, acht en zes jaar oud waarvan het oudste kind haar kind betreft en de twee jongste kinderen de kinderen van de referentiepersoon zijn. De kinderen van de referentiepersoon beschouwen haar ook als moeder en haar kind beschouwt de referentiepersoon als vader. Gelet op deze afhankelijkheidsband wordt de Belgische referentiepersoon wel degelijk verplicht het Belgische grondgebied en dat van de gehele Unie te verlaten.

2.13. Verzoekende partij is vooreerst geenszins ernstig waar zij betoogt dat haar minderjarig kind in België verblijft en de referentiepersoon als vader ziet. Immers blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat verzoekende partij zowel voor haar repatriëring als na haar nieuwe binnenkomst in België uitdrukkelijk verklaarde geen minderjarige kinderen in België te hebben (vragenlijst in kader van hoorrecht d.d. 14 februari 2018) en dat zij één minderjarig kind heeft, geboren op 6 februari 2006, dat in Paramaribo, Suriname verblijft (zie verklaring DVZ d.d. 29 januari 2020). Ook uit de woonstcontrole van de politie op 2 december 2021 blijkt dat enkel verzoekende partij, de referentiepersoon en diens twee kinderen op het opgegeven adres verblijven. Geheel in tegenstrijd met haar eigen verklaringen en de objectieve vaststellingen van de politie stelt verzoekende partij thans zonder ook maar enig concreet stavingstuk dat haar kind wel in België zou verblijven. Verzoekende partij maakt gelet op voorgaande hoegenaamd niet aannemelijk dat haar kind deel uitmaakt van het gezin met de referentiepersoon. De Raad kan de verzoekende partij dan ook in het geheel niet volgen als zou blijken dat er tussen haar kind en de Belgische referentiepersoon een afhankelijkheidsband bestaat die maakt dat de Belgische referentiepersoon het grondgebied van België of de gehele EU zou moeten verlaten indien het verblijf aan verzoekende partij geweigerd wordt.

2.14. Verder blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat de Belgische referentiepersoon een kind heeft, geboren op 2 augustus 2013. Daarnaast heeft hij ook nog een tweede kind, geboren op 27 november 2015. Uit adrescontrole van de politie op 2 december 2021 blijkt dat verzoekende partij inwoont bij de referentiepersoon en dat op dat adres ook diens kinderen staan ingeschreven. De kinderen van de referentiepersoon zijn acht en zes jaar oud. Het is niet betwist dat verzoekende partij niet de biologische moeder van deze kinderen is. Verder blijkt dat verzoekende partij tijdens haar gehoor eind januari 2020 geen melding maakte van enige relatie met de referentiepersoon. Op dat moment had zij als verblijfsadres ook een ander adres opgegeven dan het adres van de referentiepersoon. Op dat opgegeven adres werd zij op 28 mei 2021 van ambtswege afgevoerd. Het is pas eind 2021 dat verzoekende partij zich aanmeldt

om ingeschreven te worden op het adres van de referentiepersoon. Het betoog van verzoekende partij dat zij al zes jaar een -standvastige- relatie onderhoudt met de referentiepersoon en daarom ook door de kinderen van de referentiepersoon als moeder aanschouwd wordt kan gelet op voorgaande niet blijken.

Het kan voorts – gelet op voorgaande vaststellingen - niet ernstig betwist worden dat de referentiepersoon – vader van de kinderen – steeds de voornaamste zorgfiguur is geweest voor de kinderen. Het loutere feit dat verzoekende partij recent is gaan inwonen bij de referentiepersoon en diens kinderen doet daaraan geen afbreuk. Verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat haar aanwezigheid onontbeerlijk is en dat door haar afwezigheid de referentiepersoon niet meer in staat zou zijn om te zorgen voor zijn kinderen. Zoals de verwerende partij ook aangegeven heeft betreft de referentiepersoon een volwassen man die een inkomen heeft. Er blijkt ook niet dat de referentiepersoon zich in het verleden niet heeft weten te beredderen als alleenstaande inzake de opvoeding van de kinderen. Nu niet blijkt dat verzoekende partij thans een dermate belangrijke rol speelt in het leven van de kinderen van de referentiepersoon, maakt zij ook niet aannemelijk dat het welzijn van de kinderen in het gedrang wordt gebracht door haar afwezigheid en dat bijgevolg daardoor de referentiepersoon genoodzaakt zou zijn haar te volgen en het Belgische grondgebied of het grondgebied van de EU als geheel te verlaten. De Raad benadrukt dat een beschermenswaardig gezins- of familieleven tussen een minderjarige en een familielid dat niet zijn of haar ouder is, slechts kan worden aangenomen indien het gezins- of familielid de enige en feitelijke verzorger is van een minderjarig kind of een betekenisvolle rol speelt in het leven van het minderjarige kind en dit gezins- of familielid als vader- of moederfiguur fungeert (EHRM 13 juni 1979, nr. 6833/74, Marckx v. België, par. 45; EHRM 9 juni 1998, nr. 22430/93, Bronda v. Italië, par. 51; EHRM 9 februari 1993, nr. 16580/90, Boyle v. Verenigd Koninkrijk). In casu kan op grond van de gekende gegevens niet blijken dat verzoekende partij een dermate betekenisvolle rol speelt in het leven van de minderjarige kinderen van de referentiepersoon dat er sprake is van een afhankelijkheidsband die ertoe zou nopen dat een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Het is de vader van de kinderen die het gezag over de kinderen heeft en op wie de wettelijke, financiële en affectieve last rust. Zoals de verwerende partij niet kennelijk onredelijk heeft vastgesteld bestaat er geen afhankelijkheidsverhouding tussen verzoekende partij en de Belgische referentiepersoon zodat deze laatste geenszins genoodzaakt is om verzoekende partij naar Suriname te volgen. Verzoekende partij die met haar bloot betoog in het licht van de gekende gegevens geenszins aannemelijk maakt dat het evenwicht van de kinderen wordt geschaad door haar afwezigheid, toont dan ook niet aan dat de Belgische referentiepersoon omwille van de kinderen wel degelijk genoodzaakt zou zijn haar te volgen naar Suriname.

2.15. Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij enig dienstig gegeven inzake de beoordeling van de aanvraag in functie van de Belgische echtgenoot veronachtzaamd heeft. Zij doet met haar betoog geen afbreuk aan de vaststelling dat zij niet heeft aangetoond dat er sprake is van een afhankelijkheidsband tussen haarzelf en de Belgische echtgenoot die deze laatste ertoe zou nopen haar te volgen naar Suriname. Er blijkt niet dat de verwerende partij in haar beoordeling geen rekening heeft gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie.

2.16. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad wijst erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-

onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Aangezien de verzoekende partij geen verblijfsrecht heeft gehad in België, is een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de vreemdeling en diens familie enerzijds, en die van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

Zoals duidelijk blijkt, heeft de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze besloten dat er geen bijzondere afhankelijkheidsband bestaat tussen verzoekende partij en haar Belgische echtgenoot. Uit niks blijkt dat zij niet onafhankelijk van elkaar kunnen leven in afwachting van de toelating tot het grondgebied. In tussentijd kunnen verzoekende partij en haar echtgenoot contact onderhouden via moderne communicatiemiddelen of regelmatige bezoeken van de echtgenoot (eventueel vergezeld door diens kinderen) aan verzoekende partij. Voor zover verzoekende partij nog verwijst naar de kinderen van haar echtgenoot, volstaat het te verwijzen naar de bespreking hoger dienaangaande.

Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat er geen proportionele belangenafweging werd gemaakt.

2.17. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.18. Ook waar de verzoekende partij nog verwijst naar de schending van een aantal bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, volstaat het te verwijzen naar de bespreking hoger waaruit blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat haar afwezigheid het welzijn van de kinderen van haar Belgische echtgenoot schade toebrengt. Verzoekende partij die niet de biologische ouder is van de kinderen heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij een primordiale rol speelt in het leven van de kinderen en dat haar aanwezigheid op het Belgische grondgebied onontbeerlijk is. De Raad benadrukt nogmaals dat de kinderen een afhankelijkheid hebben ten opzichte van hun vader. Verzoekende partij heeft geenszins aangetoond dat de vader afhankelijk is van verzoekende partij om te zorgen voor de kinderen en dat door haar afwezigheid het welzijn van de kinderen wordt geschaad. Zij maakt een schending van de door haar aangehaalde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag niet aannemelijk.

2.19. De Raad benadrukt voorts dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

2.20. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER